

F.N. SERÀ ARA F.N.

El retorn de l'ultra

Realment mai no se n'havien anat. Amb diferents sigles la ultradreta espanyola ha seguit operant i, sobretot, preparant-se per a la seua gran estrena a l'europea. En el present article radiografiem nom per nom el Frente Nacional, però també els preliminars teòrics de la seua formació.

Col·lectiu Balcells

El 20-N de 1982 **Blas Piñar López**, notari de Madrid i líder de la ultradreta espanyola, donava la notícia: Fuerza Nueva, l'agressiva formació franquista, era dissolta. A partir d'aquell moment molts dels seus més significatius dirigents passaven automàticament a l'ombra, fora de tota implicació clarament política i, sobretot, violenta. Diverses desenes de militants es dispersaven en nombroses associacions, clubs, fundacions i plataformes polítiques o «culturals».

Entre els que decidien restar «inasequibles al desaliento» n'hi havia un nombre important que creuava temporalment la llacuna de l'extremisme i s'afiliava a Alianza Popular. D'altres optaven per diversificar-se en múltiples partícules i candidatures dretistes. Però la gran majoria elegia de continuar endavant, en la nova etapa de l'aparentment desapareguda F.N. Convertida, entre altres grups de sigles, en Cespe —Centro de Estudios Sociales, Políticos i Económicos, amb seu social al mateix local que mantenia F.N.—, una societat, exteriorment de signe cultural, però en realitat motor de la continuïtat fuerzanovista.

Això no obstant, la veritable mantenedora —simple canvi de nom— de l'ex-FN ha estat Unión Hispana i les seues revistes «informatives», a través de les quals han seguit en contacte els fidels guardians del franquisme, ja que, segons diuen ells, «els febles i els covards ens han abandonat».

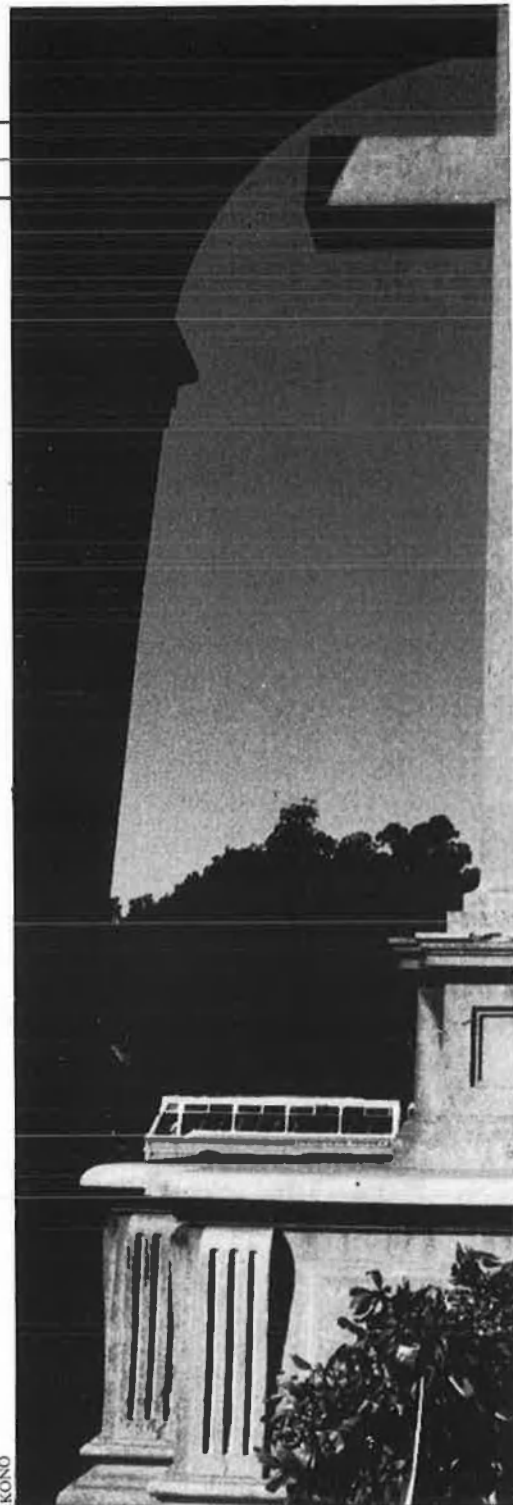
Al Cespe i Unión Hispana —les joventuts de les quals, d'escassíssima activitat, s'han denominat Frente de Acción Espanol— caldria afegir també d'altres organitzacions d'ídents tarannà i ideologia. Així, la TPF —o Sociedad Espanola de Defensa de la Tradición, Familia y Propiedad—,

presidida per **José Francisco Hernández** i amb **Pedro Galán Villacampa** com a secretari, acarnissada animadora dels moviments pro-vida; l'Ades (¡Adelante Espana!), gran caserna del franquisme a Catalunya, que té com a presidents en els seus dos centres fonamentals, Barcelona i Mataró, **Ramón Moreno Perales** i **Luis Soler**, respectivament, i a Grano-

llers, **Francisco Vecilla**, a més del suport total de l'ex-director d'FN —Barcelona, **José Luis Fernández**—, Fulgor de Lleida —president, **Samuel Clua Palau**—, Inmortal de Girona —president, **Jaime Serrano de Quintana**—, etcètera, «totes elles coordinades amb les anteriors». I amb Cespe.

Una continuïtat fruit del canvi de la situació política i, és clar, de la desfeta electoral de la ultradreta. Però, en qualsevol cas, una preparació pacient del retorn a l'arena política. Retorn, ara, sota el pompós nom de Frente Nacional, que el 19 d'octubre de l'any passat, al Gran Saló de l'Hotel del Vallès de Granollers, **Blas Piñar** ja anunciava: «vull eixir a l'arena a torejar amb vestit de llums, amb la meua quadrilla completa i amb tots els honors».

¡Por el frente!

Però la veritable teoria sobre la «necessitat» del Frente Nacional venia desenvolupada, lletra per lletra, en el número 3 del periòdic filonazi *Patria y libertad*, corresponent a març de 1984 —no hi figura el director ni l'adreça— i editat a Barcelona expressament per encoratjar «una tarea colectiva en pro de un Frente Nacional».

L'esmentat butlletí ultra recollia la carta d'un «grup d'ex-militants de Fuerza Joven de València», que es queixava de la inexistència d'alguna «organització política de signe nacional» que «fos capaç de canalitzar

IKONO

Cartells pro-20-N, a València. Baix, seu d'Unión Hispana en aquesta ciutat.

IKONO

l'afany de lluita dels joves patriotes i que —afegia l'epístola— a més tingué «les més remotes possibilitats d'èxit». En conseqüència, reclamava «formar les bases d'allò que ha de ser un corrent jove i revolucionari dins d'un gran moviment nacional».

Però, en l'esmentat libel s'apuntaven, sobretot, les claus d'aquest nou moviment. ¡«Cal ja el Frente Nacional braç a braç contra l'enemic comú!», clamaven els titulars. I aquest era el seu manifest, «després del fracàs electoral del 27-O i la dissolució de Fuerza Nueva i del Frente de la Juventud»: «les forces nacionals —FF.NN.— han restat disperses i

desmoralitzades», ... «alguns de nosaltres ens equivoquem en xifrar les nostres esperances únicament i exclusivament en uns resultats electorals», per tant, «cal crear un nou tipus de moviment polític i un nou estil de treball, unit a uns nous plantejaments ideològics». I no es tractaria de «substituir el govern del PSOE per un govern dretista», sinó de «substituir el sistema» per un de nou, «de tipus orgànic».

«Ara, les FF.NN. es troben davant una cruïlla ineludible: o bé es resignen a desaparèixer com a forma política o bé es plantegen capitatllizar les àmplies masses mitjançant la formació d'un moviment polític de nova planta: un Frente Nacional». ¿Els seus objectius?: «un programa mínim basat en dos punts». El primer, que seria «un govern de salvació nacional», integrat per «patriotes i tècnics d'indubtable patriotisme que redreçaran la situació econòmica, el terrorisme i el desmantellament de l'estat, restablint la moral pública». I el segon, que exigiria la «dissolució de les institucions sorgides arran del 20 de novembre de 1975».

L'editorial-manifest es tancava amb el punt final d'una arenga militaroida que incitava a un «combat» que havia d'anar «molt més enllà d'un

mer canvi de govern». I es firmava a Barcelona el 23-F.

Des d'aleshores passaren més de dos anys. I la dispersió de les files dels extremistes de José Antonio-Franco-Pinar no havia parat de gotejar. Això sí, amb la contínua formació de noviatges, parelles, *ménages* i matrimonis «nacionals», amb múltiples aventures i viatges, però, sobretot, amb estrepitosos divorcis.

Fins que a les dotze del diumenge 26 d'octubre d'aquest any, i després d'infinites intents, el Frente Nacional celebrava al cinema Benlliure de Madrid la clausura del seu Congrés Constituent. En una sala repleta d'antigues camises blaves i de joves cadells disposats a tot, que amb el lema «Basta y adelante» havien comptat amb la presència de dos grans torpedes de la ultradreta europea: el diputat «misionero» **Giorgio Almirante**, líder de la Internacional Negra i cap del Moviment Social Italià, i l'home de ferro de **Jean-Marie Le Pen** i també eurodiputat en el parlament europeu d'Estrasburg pel FN francès, **Jean Marc Brisseaud**. I que tancaven, així, en el marc dels suports internacionals i amb el suport dels ultraconservadors europeus, la curta etapa d'aparent desaparició de Fuerza Nueva.

—«El socialisme que tracta d'instaurar una societat marxista destruint l'estat, l'exèrcit i els valors fonamentals» va aparèixer en el discurs-miting del «caudillo», per descomptat, com l'enemic principal, bé que no tant com la «dreta liberal i transvestida», causant d'haver canviat *la seua* Espanya «per un país petit i brut», que requereix cada vegada més de la seua intervenció per «salvar-la» d'una situació «dramàtica, trista, caòtica i tràgica».

La solució per a un tal apocalipsi política exigia, segons ells, el retorn als eternals ideals. Ideals o principis que el Frente ha reafirmat. Entre d'altres, hi ha el d'evitar bàsicament «la desarticulació d'Espanya», amb el «rebuig total i absolut a l'estat de les autonomies» per aconseguir «un estat confessionalment catòlic» que ajude a «reconstituir una Europa cristiana», basant-se en els principis del 18 de juliol i de Francisco Franco». I demanant, en el millor dels esperits pro-colpistes, «l'assimilació de les virtuts castrenses a la societat civil» amb «una monarquia en la qual el rei tinga més poders executius», és a dir, «en la qual regne i governe». Pràcticament, la mateixa cançó fuerzanovista de sempre, que, a més, recitava també «la restauració de la pena de mort».

Com a *duce* de la tot just desenterrada Fuerza Nueva apareixeria, segons diversos observadors, el comandant d'Infanteria de l'Estat Major de l'Exèrcit i ex-cap d'Intel·ligència i Operacions de la Divisió Cuirassada Brunete, **Ricardo Pardo Zancada**.

El militar rebel, condemnat a dotze anys de presó per la seua participació en el fracassat colp d'estat de 1981, que havia preparat a València, junt amb **Milans del Bosch**, els últims detalls de la insurrecció, i doctorat en periodisme, com molts altres condemnats colpistes, ha estat visitat amb certa freqüència per **Blas Pinar** o per l'ex-ministre franquista de l'Habitatge, **José Utrera Molina**, entre d'altres. Això no obstant, ha rebutjat tals atribucions: «que se m'atribuesca el liderat de la dreta és absolutament gratuït, propi d'uns indocumentats». Tanmateix, aquest és un punt que els

mateixos serveis antiinvolucionisme del Cesid també han confirmat.

Però el fet cert és que **Zancada** podria ser el nou líder o la nova pantalla per a un moviment que necessita ampliar-se políticament i aconseguir simpaties en medis militars i al qual **Blas Pinar** només aportaria una imatge massa extremista. Tot i que, sens dubte, continuaria sent el dirigent intern i el teòric de combat de la nova formació.

Intervenció i el Tajo d'Ortuno

«Si aconseguim l'ajuda econòmica

més instruments que abans i, sobretot, apoderant-se d'una àmplia trama de mitjans de comunicació que presen-ten suport a la propaganda afí o tangent, al Frente. La primera cosa, el partit, ja és fet. La segona, està en marxa. El diari és fàcil de suposar, tot i que segurament FN apostarà pel renaixement d'alguna capçalera desapareguda. Pel que fa a l'emissora de ràdio, el Frente ja compta amb aquella el consell d'administració de la qual presideix l'antic ministre d'Exteriors de Franco —filonazi fins al moll de l'os i ambaixador del règim davant

necessària per muntar el nostre *tinglado*, només necessitaria 48 hores per posar en marxa Fuerza Nueva com a partit polític», havia dit **Blas Pinar**. La revista *Unión Hispana* de València ho recollia en el seu número de novembre de 1985.

Tornar a participar com a partit polític, aquest era l'objectiu que els antics militants d'FN havien acariciat després d'alguns anys de descomposició i de silenci electoral. «Amb aquesta finalitat —explicava el líder carismàtic a través de la mateixa revista— hem de reconstruir FN, però sempre que tinguem el suport del poble i que comptem amb els mitjans materials i econòmics». I calia «un diari i una emissora de ràdio, cosa que representa certa quantitat de milions sense els quals no és humanament possible participar en la contesa electoral».

És a dir, tornar a la càrrega amb

Hitler— **Ramón Serrano Suñer**, la Radio Intercontinental de Madrid, que dirigeix el seu germà **Fernando Serrano**.

I, per extensió, la compra d'altres emissores «provincials», com ara Intervenció Radio, copada en les seues accions pel Frente-*Unión Hispana*, gràcies a la societat Ondas Valencia i al seu transvasament publicitari amb la Intercontinental, sobre la qual aquest setmanari ja va publicar un ampli reportatge en el número 120. Però aquesta és només la part sonora del muntatge. Vegem ara els mitjans econòmics.

Als fons negres procedents de diverses dictadures llatinoamericanes —vegeu EL TEMPS número 124—, fet confirmat per elements democràtics i sindicalistes de la policia, s'hi hauria d'afegir la correspondència financera a través dels *misinos* italians,

A l'esquerra, manifestació a València. A la dreta, local de FNT en aquesta ciutat.

de grups feixistes o nazis de l'Alemanya Federal i sobretot, del seu homòleg i mestre, l'FN francès.

Però no sols això. Quan Fuerza Nueva va tancar les portes encara comptava amb alguns cents de milions en la seua tresoreria —sobre els quals tornarem més avall— i va posar a la venda una bona part del seu patrimoni. Però un escàndol —zelosament guardat en «la casa»— va saltar al carrer al cap de poc d'aquestes operacions. Vora dos mil milions de pessetes —fruit de préstecs, donatius i cotitzacions per a la violenta organització i de la venda d'aquelles propietats— van desaparèixer, segons sembla, estranyament. Dos mil milions que podrien haver servit per a animar posteriorment l'actual retorn. O per a altres activitats.

El fet cert és que una gran part d'aquesta enorme suma ha servit per a recapitalitzar empreses afins a dirigents o quadres empresarials de l'extinta FN i que el gruix més important de la caixa ultra va anar a parar a l'empresa que el 1979 havia constituït l'advocat i dirigent fuerzanovista de València, **Ángel Ortuno Munoz**, juntament amb l'ex-secretari polític d'FN, **José Ramos Sabater** i **Juan Francisco Laso**, entre d'altres.

Ara els beneficis de Rio Tajo Ibérica, l'empresa d'Ortuno, punta de la finançació ultra espanyola, aniran, juntament amb els dòlars de Pinochet i els diners de l'extrema dreta europea, a preparar l'arrancada de la «nova plataforma nacional». Els diners d'un home sempre clau en la política desestabilitzadora: ex-president del consell d'administració de la revista *Fuerza Nueva* i vocal de la seua junta de fundadors (quan era dirigida per **José Jesús Mora**), juntament amb l'ex-president de la JUJEM i ex-cap

del SEU a València, **Alvaro Lacalle Leloup** i **Miguel Corsini Marquina**, **Javier Bustamante Sánchez**, **Antonio Martínez Cattaneo** i **Jaime Montero**, **Ortuno** és, també, ex-vice-president «nacional» del partit inspirat per l'esmentada revista: ex-dirigent verticalista, promotor i protagonista del grup Defensa Universitaria, que més tard va donar origen al hitlerià PENS; propietari, igualment, de diverses empreses, entre les quals hi ha Ordisa i la constructora Orviman, S. L., situada en el número 9 del carrer del Poeta Querol de València, davant del seu despatx.

I haurà d'estar-ne content. No debades ara «hi ha en marxa un moviment polític de signe nacional que pot influir decisivament en l'Estat espanyol i projectar aquesta influència a la resta d'Europa», on, segons els seus coneixements, la madrilenya plaça d'Oriente amb les seues nostàlgiques peregrinacions «s'ha convertit en la plaça Major d'Occident».

Amanida amb pebre

En qualsevol cas, l'extrema dreta ha travessat tot un seguit de batalles internes per al seu reagrupament i, també, per veure qui exercia de veritable ministre ultra. Així, durant el trimestre estival de l'any passat, divuit organitzacions extremistes es van donar cita en una policroma orquestra, sota la direcció de l'ex-governador civil de les Illes i ex-director general de cultura del Ministeri d'Informació i Turisme, el coronel **Carlos Meer de Rivera**.

Però la detenció del que també fou subdirector general del despatx presidencial, arran dels seus contactes amb el règim libi, va desbaratar la Junta Coordinadora de Fuerzas Nacionales,

entre els principals caps de la qual hi havia **Dionisio Marín Sanz** —procurador franquista—, **Jaime Alonso** —president de Fuerza Nueva del Trabajo—, l'arquitecte madrileny **Javier de Carvajal**, l'editor **Alberto Vasallo de Number** i algun redactor d'*El Alcázar*. De tota aquella amanida, el condiment més fort, el pebre de **Blas Pinar**, n'havia quedat fora. Ara bé, molts dels seus correligionaris optaven ja per la unitat.

Ara, el Frente, fruit dels esforços d'**Antonio Izquierdo**, director del diari, «fundat durant el gloriós setge de l'Alcázar» i impulsor de las Juntas Espanolas, ha aconseguit reunir un bon grapat de tots aquells grupuscles que amb **Carlos de Meer** no aconseguiren quallar en unitat.

En la nova FN hi ha el Moviment Nueva Espana i l'agrupació vallisoleтана Juventud Nacional; la Falange Espanola de las JONS, de **Raimundo Fernández Cuesta** i de **Diego Márquez Horrillo**; el Movimiento Falangista presidit per **Antonio Jareno**; la Fuerza Nacional del Trabajo que, després de la marxa de **José Antonio Assiego**, controla **Jaime Alonso**; i la Hermandad de Alféreces Provisionales, la Hermandad Nacional de Antiguos Legionarios, la Confederación Nacional de Excombatientes i la Hermandad de Excautivos de la Guerra Civil, dirigides pel Vell «león de Fuengirola», **José Antonio Girón de Velasco** i que té com a vice-president l'ex-voluntari de la División Azul i catedràtic de Sociologia a la universitat central de Barcelona, **Alberto Francés Serra**.

A més del Movimiento Católico Español, presidit per **José Luis del Corral** —«per Maracaibo, per Ayacucho, Cavite i Santiago de Cuba, per Annual, per Paracuellos i per tots els caiguts morts per agressió anticristiana i antiespanyola... cal enderrocar aquest sistema, siga com siga... i instaurar el regnat social de Jesucrist»—; Afirmació Espanola, d'**Antonio Diosdado**; Comunió Tradicionalista, partícula ultra formada al voltant del capità colpista de la Marina, **Camilo Menéndez Vives**, president dels requetés, etc., etc.

Una simfonia de sigles en el pentagrama de les quals, si és que encara no hi son, en els pròxims mesos entraran notes tan curioses com ara la Fundación Francisco Franco, el Grupo División Azul, l'Asociación Cultural José Antonio, de Guillermo Ruiz Gijón, la Primera Bandera de Castilla o l'Asociación Nueva Andadura. Per a una orquestra definitivament perillosa. □